

יום אחד מהשבתות ומועדים וימים טובים (רמ"ק) **וְהָיָא מִן־הַ יְשׁוּלְטָנוּתָא דְהָהוּא זְמָנָא, כָּל סְפִירָן אֲתִכְלִילוּ בָהּ,** ואותה ספירה שהיא שולטת באותו הזמן כל שאר הספירות כלולות בה לפי שכל ספירה כלולה מעשר ספירות (דמשק אליעזר) **וְאֲתִקְרִיאוּ כְּלָהוּ עַל שֵׁם הַהֵיא מִן־הַ,** ונקראות כולן ע"ש הספירה שהן נכללו בה כגון **בְּחֶסֶד חֶסְדִּים,** בפסח ששולטת ספירת החסד נקראות כולן חסדים מכיון שהן מקבלות שפע של חסדים וזה נעשה ע"י הקרבן והיחוד שנעשה באותו היום (רמ"ק) **בְּגִבּוֹרָה גְּבוּרָת** ובר"ה שולטת ספירת הגבורה כל הספירות נקראות גבורות לפי שכולן מקבלות את בחינת הגבורה **וְהָכִי בְּכָל מִן־הַ.** וכן על זה הדרך שכל ספירה וספירה ששולטת באותו היום כל הספירות נקראות על שמה.

האדם השובת ממלאכה בשבתות וימים טובים ועוסק בתורה מקבל עליו עול מלכות שמים

וְאֵת הַשַּׁבָּת מְלָאכָה, [כ] ולא רק שמשתנה הענין בשינוי הזמן אלא גם הוא משתנה לפי האדם החוגג והשובת ומבאר שיש כל מיני אופנים של השבתת

אור הרשב"י

בע"ה. וגם נתבאר למעלה איך כל הק"ש וכל התפלה של שחרית בימי החול יש להם כונה אחת בדרך כלל וכן כל התפלות דמנחה דחול כוונה אחת להם וכן כל הק"ש והתפלה של ערבית דחול כוונה אחת להם וכעד"ו בשבתות ובר"ה וי"ט והבן זה מאד.

[כ] עיינו מש"כ על מאמר זה הרי' צדוק הכהן מלובלין – פרי צדיק בפרשת צו וז"ל וכוזה"ק

שבכל תפלה ותפלה נעשין בחי' מחודשות מה שלא נעשית בשום תפלה אחרת זולתה וגם כי על הדרך הזה הוא ענין מצות הק"ש שנצטוינו לקרותה בבקר ובערב בכל יום תמיד לפי שבכל ק"ש נעשה דבר מחודש למעלה מה שלא נעשה כן בק"ש אחרת זולתה מעולם. האמנם כל זה הוא בבחי' הפרטי' אמנם בדרך הכלל יתבאר לפנים

מלאכה כל אחד לפי בחינתו (רמ"ק) **בְּגוֹן שׁוֹר, דְּאֵית לִיהּ עוֹל.** כמו שור שיש לו עול מלאכה בימות החול ובשבת הוא שובת **וְחֹמֹר, דְּאֵית לִיהּ מְשָׁאֵי.** וכן חמור שיש לו עול של משאוי בימות החול ובשבת הוא שובת **בֵּין עוֹל מְלָכוֹת שָׁמַיִם, בְּגוֹן תְּפִילִין.** ובין מי שיש עליו עול מלכות שמים בימות החול ובשבת הוא שובת כגון שהוא פטור מלהניח תפילין בשבת (רמ"ק) **בֵּין עוֹל מְלָכוֹת עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלֹת,** [כא] ובין מי שיש עליו עול מלכות של העכו"ם מחמת שהוא פרק מעליו עול מלכות שמים ובשבת יש לו שביטה ומנוחה מעול מלכותם **כְּפֹם עוֹבְדֵיהוּ, בְּאֵלֵין יוֹמִין אֵית לֹון הַשְּׁבִתָּת מְלָאכָה וְנִיחָא.** וכל הבני אדם באלו הימים של שבתות וימים טובים יש להם

אור הרשב"י

ובפקודין אית לון עול מלכות שמים דאיהו ה' בתראה אתקריאת עול מצוות וכו' דעול תורה נקרא גם כן עול כמו שאמרו (אבות ג', ה') המקבל עליו עול תורה ובגמרא (עבודה זרה ה' ב) ישים אדם עצמו על דברי תורה כשור לעול וכחמור למשא וזהו בחול שנקרא דברי תורה עמל כמו שאמרו (סנהדרין צ"ט ב) לעמל תורה נברא. אבל בשבת אף התלמידי חכמים שעוסקין בתורה בחול אית לון בשבת נייחא שמשפיע בהן ה' יתברך הדברי תורה בלא עמל ויגיעה ואית לון נייחא.

[כא] בשאר הדפוסים הגירסה עול מלכות הרשעה ואולי הגירסה השתנתה מחמת הצנזורה.

(פרשה זו כ"ט א) ואית השבתת מלאכה כגון שור דאית ליה עול וחמור דאית ליה משאוי בין עול מלכות שמים כגון תפילין בין עול מלכות עכו"ם כפום עובדיהון באלין יומין אית לון השבתת מלאכה ונייחא, והיינו דבימות החול נקרא עול מלכות שמים גם עול מצוות כמו שאמרו (ברכות י"ג א) ואחר כך מקבל עליו עול מצוות וכן (שם י"ז א) ומסובלים במצוות ובשבת ישמחו במלכותך שומרי שבת שישראל שמח בקבלת עול מלכותו יתברך ואינו נקרא עול דאז יש לון נייחא מזה. ומי שיש עליו עול מלכות עכו"ם אית ליה השבתת מלאכה ומי שיש לו עול מלכות שמים ועול מצוות בשבת אית לון נייחא.

ואמר אחר כך ומאן דאתעסק באורייתא

השבתה ממלאכה ומנוחה כל אחד כפי עבודתו (רמ"ק) **מֵאֵן דִּלָּא אֶתְעַפֵּק**
בְּאוֹרֵייתָא וּבְפִקּוּדֵין, אֵית לִיה עוֹל מַלְכוּת עֵבוֹדַת
בוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת. [כב] ומי שלא עוסק בתורה ובמצוות יש עליו את עול מלכות
 ודרך ארץ של העכו"ם ו**מֵאֵן דִּאֶתְעַפֵּק בְּאוֹרֵייתָא וּבְפִקּוּדֵין,**
אֵית לוֹן עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם, דְּאִיהִי ה' בְּתִרְאָה, ומי שעוסק
 בתורה ובמצוות יש עליו את עול מלכות שמים לפי שהמלכות שהיא אות ה' אחרונה שבשם
 הוי"ה **מַלְכוּת שָׁמַיִם אֶתְקְרִיאַת.** היא נקראת מלכות של ז"א הנקרא

שמים.

עול מצוות עול המלכות אות ה' אחרונה דשם הוי"ה ובשבת וביו"ט יורדת
 הבינה סוד אותיות יה"ו דהוי"ה ושורים על המלכות ונשלם שם הוי"ה
עוֹל מְצוֹת אִיהִי וְדָאִי, והעול של המלכות היא עול המצוות בוודאי (יהל
 אור) **בְּגִין דְּבָה אֶתְבְּרִיאָו כָּל בְּרִיין דְּשָׁמַיָא וְאֶרְעָא,**
 והיא נקראת מלכות לפי שבה נבראו השמים והארץ והיא המולכת עליהם **הִקְרָא הוּא**
דְּכַתִּיב, וזהו מש"כ בפסוק (בראשית ב) **אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם**
וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם. בְּה' בְּרָאָם. שדרשו את הפסוק שברא את העולם
 באות ה' האחרונה של השם הוי"ה שהיא המלכות **וְכַד יִיתִי שֶׁבֶת וַיּוֹם**
טוֹב, נִחַתַּת בִּינָה דְּאִיהוּ יה"ו, עַל ה', דְּאִיהִי מַלְכוּת

אור הרשב"י

[כב] עיין בהערה הקודמת.

הלימוד היומי

לע"נ אליהו בן דחיל ז"ל

שָׁמַיִם וכאשר מגיע שבת ויו"ט יורדת הבינה שהיא סוד אותיות יה"ו דהיינו שהיא נותנת ג' מוחין דגדלות דחב"ד דז"א שהם סוד אותיות יה"ו (הסולם) והמוחין שורים על המלכות שהיא אות ה' האחרונה שבשם הוי"ה שהיא נקראת מלכות שמים והוא סוד **נְשֻׁמָּה** **יְתִירָה**, שזוכים בה עם ישראל בשבת ע"י הבינה שהיא שורה על המלכות (יהל אור) **וְאִיהוּ** [נג] (שמות לב) **חֲרוֹת עַל הַלְוִיָּהוּ**. והבינה נקראת חרות על הלווחות לפי שע"י מגיע חירות לזו"ן מהקליפות (דמשק אליעזר) וכן על הבינה נאמר **אֲנֹכִי בִּיצִיאֶת מִצְרַיִם, וּפְרִישֶׁת גְּדַפְהָא עַל בְּרֵתָא**, לפי שע"י יצאו בני"י ממצרים ובשבתות ובימים טובים הבינה יורדת ופורשת את כנפיה אל המלכות שהיא הבת שלה (רמ"ק) **וְעַל מִשְׁרֵיֶיךָ דִּילָהּ, וְאִית לֹזַן נְיִיחָא**. וכן היא פורשת את כנפיה על המחנות שלה שהם עם ישראל בסוד קדושת השבת ואז יש להם מנוחת השבת **וְאֶתְמַר בְּמִשְׁרֵיֶיךָ דְסַמְא"ל וְנַחֲשׁ**, ובאותו הזמן נאמר על הס"מ והנחש שהיא בת זוגו, את הפסוק (דברים כח) **וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ יְיָ נִקְרָא עֲלֶיךָ וַיִּרְאוּ מִפְּנֵיךָ**, לפי שאז נשלם שם הוי"ה והוא נקרא על עם ישראל (יהל אור) ושם הוי"ה הוא **אוֹת הַפְּלִיז וְאוֹת שֵׁשֶׁת, וְאוֹת דְּיוֹמֵינָא טָבִין**, ואות של ימים טובים **וְאוֹת בְּרִית פְּלֵהוּ שְׁקוּלִין**. לפי שכולם הם שקולים כאחד לפי שכולם הם מצד השלמת שם הוי"ה (יהל אור) ובשבת ויו"ט לא צריכים את אות התפליז שנעשה מעור בהמה שהם מצד מטטרו"ן

אור הרשב"י

[נג] הרמ"ק גורם ואיהי דהיינו לבינה.

הלימוד היומי

לענ"ג אליהו בן דחיל ז"ל